

exhibet prædicationem magis acceptabilem. Cuius euidens signum est, quod per Apolos pauperes reb. & spiritus, quamquam numero paucos, diuisa est Evangelica veritas in orbem terrarum, vt de ipsius veredictum sit. In omnem terram exiit sonus eorum. Qui quum prophetias haberent, miracula facerent, non hæc eos mirabiles fecerunt. Multi nanque prophete extiterunt, multi infirmitates curarunt, & demones de corporibus obsessis eiecerunt, qui quoniam iniquitatem operati sunt, non sunt facti mirabiles, sed diaboli ludibria, & inferni stipule. Sed quid est, quod illos, de quibus loquimur, euangelicos pauperes effecit gloriosos. Pecuniarum contemptus, gloria temporalis despectus, & ab omnibus vita huius negotiis creptio. Qui si hæc non habuissent, etiam si Christum mortuum suscitassent, non solum non profecissent, sed & seductores existimati fuissent. Inductiua est quarto hæc virtus laudanda paupertatis ad persequitionem inuicunditatis internæ, & eleuationem contemplationis excelsæ tripliciter. Primo quidem ratione extrinseca securitatis, qua securitas disponit plurimum ad contemplationem. Diuitem enim necesse est plurimis indigere, & turpiter seruire, formidare, & suscipiari, & timere eorum, qui suscipiantur, oculos, & calumniatorum ora, & avarorum concupiscentias. Sed non paupertas aliquid tale patitur, quinimo vniuersorum regina est, pluribus non subiecta, sed munita portibus tranquilliss, palastra & gymnasio philosophiæ, propter quod mirabiliter cõfert ad sublimationem cõtemplationis excelsæ, quia in nullo sollicitatur animus. Nã & Dominus Iesus a discipulis suis pauperibus, quos super montem contemplationis extulit, omnem sollicitudinem amouit dicens. Nolite solliciti esse animæ vestræ, quid madducetis, &c. Omnis enim sollicitudo pauperibus veris & ad contemplationem anhelantibus interdicitur, quatenus algorem pusillanimitatis & sollicitudinem pro necessariis fugiant, & calorem confidentis caritatis cum promptitudine ad perferenda paupertatis incommoda constanter assumat, vt in iubilo inuicunditatis internæ, sit eis iucunda & secura mens, quasi iuge conuiuium, & sit eis volatus securus & liber ad contemplandum Deum. Ipsi nanque pauperes sunt spiritalia volatilia, qui, vacantes contemplationi singulari cura pascuntur ab ipso domino, & confidenter magna sua potentia, atque dolores sue assumptæ naturæ abundanter nutriuntur. Sic Helias in solitudine ministrantibus coruis pascitur, sic Danielem in lacu ad leonum prædam iussu regis inelaso, prædium diuinitus portatur. Quibus exemplis euidenter ostenditur nihil posse ad necessitatem deficere pauperibus contemplationi vacantibus. Non solum valet hæc virtus ad inuicunditatem & contemplationem internam propter securitatem, quam de Deo concipit mens, sed etiam valet ratione expectatæ mercedis. Quisquis enim diuini amoris stimulo agitatus hic terrena despexit, ille proculdubio iudiciariæ potestatis mercedem obtinebit, vt simul tunc iudex cum iudice veniat, qui nunc cõsideratione iudicij, & desiderio contemplationis internæ se spontanea paupertate castigat. Felix ergo paupertas voluntaria omnia relinquentium propter te domine Iesu, felix (inquam) que tam gloriosos reddit in illo singulari fulgore elementorum, in illo tremendo examine

meritorum, & in illo tanto discrimine iudiciorum. Elicet in hac vita hi pauperes in sua humilitate recipiant a reprobis pudorem, & de paupertate aliquem laborem; in alia tamen vita consequentur duplicia (videlicet) pro pudore honorem iudiciariæ potestatis, & pro labore refrigerium placidissimæ solis. Nam ipsa paupertas est, qua castigat, purgat, probat, humiliat, & exaltat. Valet tertio & vltimo hæc paupertas ad contemplationis erectionem ratione persufuse consolationis, qua in ipsa est. Qui enim paupertatem cum gratiarum actione suscipiunt, pueris illis tribus similes sunt, qui in ignis fornacem regis imperio missi fuerunt. Sicut pueros illos non incendit ignis, sed dissoluit eorum vincula, sic eorum qui in paupertate gratias agunt, soluntur vincula peccatorum, & non incenduntur auctritiæ igne. Nam & illis in igne ros illapsus est, & pauperibus diuinæ consolationis ros immittitur. Etenim maximus est ros non detineri concupiscentia diuitiarum. Illi quoque contemnentes regem, facti sunt rege clariores. Ita qui despiciunt mundana negotia, mundo efficiuntur honorabiles, vt ergo o homo & contemplatione excelsa & cælo dignus efficiaris, deride præsentia. Ita enim & hic eris clarior inuicunditate interna & futuris poteris bonis in cælesti patria, sicut testatur Psalmus. Edent (inquit) pauperes, Deum hic contemplando, & saturabuntur, quum gloria domini ipsorum apparuerit, & laudabunt dominum tunc, qui cum requirunt nunc, viuuntque corda eorum in seculum seculi & vltra.

De gradibus paupertatis, atque de ipsius virtutis perfectione. C A P. IIII.

N sine tractatus huius ordinandi sunt gradus: quibus anima ducitur ad perfectionem paupertatis. Sciendum igitur est, quod triplex est gradus paupertatis, & hoc triplici ascensu prouehitur anima ad perfectionem huius, de qua loquimur virtutis. Primus gradus est abdicatio affectionis temporalium rerum reuoluto vsu, earumque dominio. In quo gradu extirrit, de quo dicitur, Erat Abraam diues valde in possessione argenti & auri: qui quum locuples esset, nequaquam inordinate diuitias dilexit, quin potius illas pauperibus erogans hospitalitati plurimum intendebat. Vnum quæque enim Deus non secundum affluentiam rerum, sed secundum inordinatum affectum iudicauit. Nec diuiti obsunt opes, si bene vtatur, nec pauperem egestas commendabilem facit, si inter sordes & inopiam ambire non desierit. Habeat homo multas facultates, si in eis non extollitur, pauper est. Non habeat aliquid, sed cupiat, & inflletur: inter diuites & reprobos iudicabitur: quia diuites & pauperes in corde interrogat Deus, non in arca & in pecunijs. Diuitem nanque illum, quem dominus reprobarum fuisse commemorat, non damnauerunt pecunia. Non enim reprehenditur, quod terram coluerit, vel fructus in horrea congregauerit, sed quod fiducia in eis posuerit, nec pauperibus erogauerit, vt ab eis recipere in aeterna tabernacula. Nam & magna dignitatis fuit apud seculum, sed maioris meriti apud Deum: qui non erat diuitiarum amore diues, sed tantummodo possessione: propterea non excluduntur hi tales a discipulatu saluatoris, nec a paupertatis virtute. De Laur. Iustin. f his